

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 17C/205/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114205945
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2016:3114205945.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, IČO: 35724803, zastúpený zástupcom: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Pajštúnska 5, proti odporcovi: P. L., bytom S., ul. J.G.S. XXX/XXX, zastúpený JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom so sídlom v Bratislave, ul. Zámocká 36, o zaplatenie 3.969,94 eur s príslušenstvom, sudcom JUDr. Erikom Kačmárom, takto

rozhodol:

I. Súd návrh z a m i e t a .

II. Navrhovateľ je p o v i n n ý nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 1.445,79 eur, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia.

o d ô v o d n e n i e :

Okresnému súdu Trenčín bol dňa 14.03.2014 doručený návrh navrhovateľa zo dňa 03.03.2014, ktorým sa proti odporcovi domáhal, aby súd rozhodol o splnení jeho povinnosti zaplatiť navrhovateľovi sumu 5.802,22 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 5.802,22 eur od 21.04.2013 do zaplatenia a vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 781,65 eur. Zároveň si uplatnil aj právo na náhradu trov konania. Tento návrh odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013uzatvorenej medzi pôvodným veriteľom, postupcom SLSP, a.s., a navrhovateľom, postúpil postupca na navrhovateľa pohľadávku voči odporcovi. Dňa 21.05.2008 uzatvoril odporca s postupcom Zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej postupca poskytol odporcovi peňažné prostriedky. Podmienky čerpania týchto prostriedkov, podmienky ich splácania, podmienky pri ich neplnení a ďalšie náležitosti sú upravené v úverovej zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Podľa zmluvy postupca poskytol odporcovi úver vo výške 6.638,78 eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 152,69 eur, vždy do 20. dňa v mesiaci. Pohľadávka navrhovateľa ku dňu jej postúpenia predstavovala sumu 8.619,89 eur, ktorá pozostávala z istiny v sume 6.573,89 eur, riadneho úroku v sume 1.208,80 eur, úrokov z omeškania v sume 837,20 eur a ostatného príslušenstva v sume 0 eur, v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok. Údaje, výška a špecifikácia postúpených pohľadávok je deklarovaná postupcom ako generovaný údaj z bankového systému. Sumu 837,20 eur predstavujúcu úrok z omeškania si navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje. Uplatňuje si splátky úveru splatné od 20.03.2010 do 20.04.2013 v počte 38 a celkovej výške 5.802,22 eur. Odo dňa postúpenia pohľadávky odporca neuhradil na uplatňované splátky nič. Uplatnené úroky z omeškania predstavujú zákonné úroky z omeškania.

Na základe návrhu navrhovateľa súd dňa 22.05.2014 vydal platobný rozkaz, proti ktorému podal odporca riadny odpor. V ňom vzniesol námietku premlčania a poukázal na § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka, § 5b zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a namietal aj nesprávne úročenie úrokov z omeškania.

V priebehu konania podaním zo dňa 12.09.2014 vstúpil do konania vedľajší účastník, ktorý podaním zo dňa 15.01.2016 z konania vystúpil. Preto súd na jeho vyjadrenia neprihliadal. Vedľajšieho účastníka v konaní pritom právne zastupoval rovnaký právny zástupca, ktorý zastupuje aj odporcu.

Uznesením zo dňa 08.06.2016 súd konanie v časti žalovanej sumy vo výške 1.832,28 eur spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy a úrokom z omeškania v sume 420,66 eur zastavil. V ďalšom priebehu konania potom konal o uplatnenom práve navrhovateľa na zaplatenie sumy 3.969,94 eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 360,99 eur a úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 3.969,94 eur od 21.04.2013 do zaplatenia.

V písomných vyjadreniach zo dňa 28.07.2015 a zo dňa 15.01.2016 právny zástupca navrhovateľa uviedol, že súdu predložil relevantné oznámenie postupcu odporcovi o postúpení pohľadávky, spolu s podacími hárkami, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo/210/01 a uznesenie Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/133/2013. V súvislosti s ustanovením § 92 ods.8 zákona o bankách uviedol, že toto ustanovenie nemožno spájať s aktívnou legitimáciou navrhovateľa ako postupníka pohľadávky. Z gramatického výkladu nielen prvej, ale aj druhej vety ustanovenia § 92 ods.8 zákona o bankách je zrejme, že zákonodarca rozlišuje dva pojmy, a to pojem peňažný záväzok ako celok, a pojem časť peňažného záväzku. Ak sa v prvej vete súvetia použil pojem peňažný záväzok ako celok s tým, že zákonodarca jednoznačne identifikoval súčasne aj pojem časť peňažného záväzku, je potom zrejme, že ak v druhej vete súvetia použije pojem z prvej vety súvetia, bude ho chápať v tom istom význame. Správnosť záveru o tom, že banka môže postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku, možno tiež potvrdiť posúdením druhej vety citovaného ustanovenia, podľa ktorého „Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.“ Toto ustanovenie nadväzuje na predchádzajúcu, teda prvú, vetu ustanovenia. Jeho zmyslom je vyjadrenie podmienky, že pokiaľ dlžník uhradil banke tú časť záväzku, s plnením ktorej bol v omeškaní, a to v čase pred postúpením pohľadávky, právo banky postúpiť celú pohľadávku, najmä jej nezaplatený zostatok zaniká. Je zrejme, že pod slovným spojením „nesplácaný dlh“ je treba rozumieť dlh dlžníka v podobe vrátenia celého poskytnutého úveru veriteľovi, nakoľko tento dlh vzniká už poskytnutím úveru dlžníkovi, ktorý ho má len možnosť vrátiť v splátkach postupným splácaním za zmluvne dohodnutých podmienok. Ďalej poukázal aj na obdobný názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Z uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Okrem tohto názoru poukázal na právny názor Okresného súdu Prievidza uvedený v rozsudku zo dňa 30.03.2015 sp.zn. 12C/63/2014, podľa ktorého len samotné nepreukázanie písomnej výzvy za stavu, že banka splnenie tejto povinnosti vyhlasuje v zmluve o postúpení pohľadávky, nemôže zneplatniť túto zmluvu. Je však nepravdepodobné, že by banka pri tak dlhom omeškaní dlžníka zostala nečinná a nevyzývala dlžníka k plneniu. Tento súd takisto dospel k záveru, že ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého dlhu voči banke presiahol jeden rok, postúpenie pohľadávky nebolo viazané ani na písomnú výzvu banky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách. Záverom poukázal na skutočnosť, že predložil súdu výzvu banky zo dňa 21.12.2009, ktorou v konaní preukázal, že právny predchodca navrhovateľa splnil všetky povinnosti, ktoré mu § 92 ods.8 zákona o bankách ukladá, teda že pred postúpením pohľadávky vyzval odporcu na úhradu omeškaných splátok.

Dňa 14.08.2015 bolo súdu doručené písomné vyjadrenie právneho zástupcu odporcu, v ktorom navrhol, aby súd návrh v celom rozsahu zamietol. K návrhu uviedol, že úverová zmluva, od ktorej navrhovateľ uplatňuje svoje právo je bankovou zmluvou a zároveň aj spotrebiteľskou zmluvou. Preto sa riadi režimom Občianskeho zákonníka. Dojednanie o režime Obchodného zákonníka je podľa § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka neplatné. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 402/2013 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3MCdo/14/2014. Taktiež poukázal na to, že nebolo preukázané, kedy a ako právny predchodca navrhovateľa (banka) vyzval odporcu na zaplatenie zvyšného dlhu, kvôli omeškaniu so splátkami ani splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách. Podľa neho neboli splnené tam uvedené

podmienky na postúpenie pohľadávky banky voči odporcovi, a to písomná výzva banky a aby bol klient ohľadom tejto pohľadávky v omeškaní aspoň 90 dní. Postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Nepreukázanie platného postúpenia pohľadávky má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka, navrhovateľa. Na podporu tejto argumentácie uviedol a citoval časti rozhodnutí všeobecných súdov, a to Okresného súdu Nitra sp.zn. 9C/261/2013, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 7C/209/2014, Okresného súdu Galanta sp.zn. 26C/261/2014 a 15C/33/2014, Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 3C/195/2014 a 3C/206/2014, Okresného súdu Prešov sp.zn. 9C/153/2014 a 7C/190/2014, Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 13C/212/2014, Okresného súdu Trenčín sp.zn. 20C/20/2014, Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 9C/137/2014, Okresného súdu Partizánske sp.zn. 1C/48/2014, Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/119/2013. K vyjadreniu pripojil aj kópie niektorých z nich. V zásade uviedol, že nepredložením dôkazu o odoslaní výzvy v zmysle § 92 ods.8 zákona o bankách navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. Je potrebné zaoberať sa tým, kedy bola výzva odporcovi doručená, a to za účelom vyhodnotenia dodržania 90 dňovej lehoty po splatnosti záväzkov odporcov. O tom, či vôbec bola výzva zaslaná odporcovi, navrhovateľ žiaden dôkaz nepredložil. Na podporu tejto svojej argumentácie poukázal aj na právny názor JUDr. Andrey Tomlainovej, publikovaný v Bulletine SAK č.10/2007. Ďalej sa vo svojom vyjadrení zaoberal aj možnosťou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru navrhovateľom, ktorý nie je bankou, keďže nemá bankovú licenciu. Táto časť vyjadrenia a argumentácie však na prejednávanej veci nedopadá, pretože navrhovateľ ani netvrdil, že by vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Rovnaký záver platí aj pre časť vyjadrenia, v ktorej sa právny zástupca odporcu zaoberá rozsahom postúpenia pohľadávky, nakoľko pohľadávka bola postúpená po splatnosti celého úveru.

V písomnom vyjadrení zo dňa 04.11.2015 právny zástupca odporcu v podstate zopakoval a aj zostručil svoju argumentáciu.

Na prejednanie veci samej súd nariadil pojednávanie, ktorého sa zúčastnili právni zástupcovia účastníkov konania a odporca.

Právny zástupca navrhovateľa na pojednávaní uviedol, že navrhovateľ sa plne pridrižiava svojich doterajších vyjadrení a návrhu. Jeho podstatou je to, že odporca uzatvoril s právnym predchodcom navrhovateľa úverovú zmluvu, na základe ktorej čerpal peňažné prostriedky v sume 200.000 Sk, tieto sa zaviazal spolu s úrokmi splatiť do 20.04.2013. Odporca úver riadne nesplácal, preto bol právnym predchodcom navrhovateľa písomne vyzvaný na úhradu svojho dlhu výzvou zo dňa 21.12.2009. Vzhľadom k tomu, že odporca si ďalej svoj dlh neplnil a bol v omeškaní viac ako 90 dní, čo vyplýva aj z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, na základe ktorej navrhovateľ nadobudol predmetnú pohľadávku proti odporcovi, je splatný jeho dlh v žalovanej výške. Táto pozostáva z nezaplatených splátok úveru splatných od 21.03.2010 až do konečnej splatnosti úveru. Vzhľadom na časový odstup sa navrhovateľovi od postupcu pohľadávky nepodarilo zabezpečiť doklady preukazujúce odoslanie výzvy, prípadne jej doručenie. Archív postupcu sa nachádza na inom mieste, a je komplikované tieto doklady zabezpečiť. V prípade upomienok išlo o obyčajné poštové zásielky. Je potrebné vychádzať z rozumného predpokladu, že banka vyzývala klienta, ktorý bol v omeškaní na úhradu jeho dlhu ešte pred postúpením pohľadávky voči klientovi a takisto že, pri omeškaní trvajúcim viac ako rok preukázanie výzvy nie je potrebné. K rovnakému záveru dospel Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 12Co/223/2015 z 16.03.2016, v ktorom sa vyjadril, že ak omeškanie trvá viac ako rok, nie je potrebné vyzývať dlžníka bankou na zaplatenie dlžnej sumy. Omeškanie odporcu trvalo viac ako rok, vychádzajúc z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, kde je uvedené, že omeškanie trvalo 1252 dní.

Právny zástupca odporcu na pojednávaní uviedol, že odporca v prvom rade namieta nedostatok vecnej aktívnej legitímácie navrhovateľa, v dôsledku neplatného postúpenia pohľadávky na navrhovateľa, čo možno konštatovať v dôsledku nedodržania § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Odporca má zato, že banka, teda právny predchodca navrhovateľa, riadne nevyzval odporcu na splatenie jeho nesplácaného dlhu, v dôsledku čoho nemohol postúpiť pohľadávku na navrhovateľa. Odporca rozporuje existenciu výzvy na zaplatenie dlhu odporcu bankou ako hmotnoprávny predpoklad pre riadne postúpenie pohľadávky v úverovom vzťahu. Ak by súd mal za to, že navrhovateľ je aktívne legitimovaný, zotrváva na námietke premlčania, ktorú vzniesol, nakoľko navrhovateľ si uplatňuje časť žalovanej sumy, ktorá je už premlčaná, pretože je prednostne potrebné na rozhodnutie aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď ide o absolútny obchod, pretože odporca je spotrebiteľom v tomto vzťahu. Na podporu svojej argumentácie ohľadne potreby preukázania riadneho doručenia výzvy banky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 5Co/460/2015, v zmysle

ktorého je preukázanie doručenia výzvy nevyhnutné pre preukázanie aktívnej legitímácie navrhovateľa v tomto konaní, či na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/251/2016, ktorým zotrváva na rozhodovacej praxi, že je potrebné preukázať doručenie predmetnej výzvy klientovi banky. Obdobne rozhodli aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp.zn. 21.04.2016, sp. zn. 9Co/147/2016 a Krajský súd v Trnave v rozsudku zo dňa 26.01.2016, sp.zn. 23Co/574/2015.

Odporca na pojednávaní uviedol, že žiadna výzva na úhradu dlhu od banky mu doručená nebola.

Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením sa so všetkými listinnými dôkazmi, ktoré navrhovateľ súdu predložil, a to: Úverová zmluva zo dňa 21.5.2008, Všeobecné obchodné podmienky účinné od 1.8.2002, Dodatok č.7 k VOP, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 9.7.2013, Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 27.6.2013, príloha č.1 k zmluve o postúpení pohľadávok, výzva zo dňa 21.12.2009, tabuľka - výpis z bankového informačného systému na č.l. 111 a podací hárok zo dňa 23.07.2013. Po takto vykonanom dokazovaní súd zistil pre rozhodnutie o návrhu tento podstatný skutkový stav, ktorý následne právne posúdil podľa nižšie citovaných ustanovení zákonov:

Slovenská sporiteľňa a.s. (banka) dňa 21.05.2008 uzatvorila s odporcom Zmluvu o splátkovom úvere č. 0363708032, ďalej len „zmluva o úvere“, na základe ktorej sa Slovenská sporiteľňa, a.s. zaviazala poskytnúť odporcovi úver vo výške 200.000,- Sk, a odporca sa ako dlžník zaviazal za dohodnutých podmienok úver vrátiť do 20.04.2013 v pravidelných 59 mesačných splátkach vo výške 4.600 Sk. Súčasťou zmluvy o úvere sú aj Všeobecné obchodné podmienky (ich kópia je spise na č.l. 4 a nasl.). Dňa 27.06.2013 uzatvorila Slovenská sporiteľňa a.s. s navrhovateľom Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE, ďalej len „zmluva o postúpení“, na základe ktorej mal navrhovateľ nadobudnúť pohľadávku veriteľa, postupcu, z úverovej zmluvy voči odporcovi. Od nej navrhovateľ odvodzuje aj svoju aktívnu legitímáciu na podanie návrhu na začatie konania. Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení je súčasťou postúpených aktív (súboru pohľadávok) aj pohľadávka voči odporcovi ako dlžníkovi. V nej je takisto uvedené, že splatnosť pohľadávky je dňa 20.04.2013 (rovnako ako je uvedené v úverovej zmluve). Dňa 21.12.2009 vyhotovila Slovenská sporiteľňa a.s. list (adresátom listu je odporca), označený ako „Výzva“, ktorého obsahom je oznámenie, že splácanie pohľadávky z úveru č. 363708032 je v omeškani ku dňu 30.11.2009 vo výške 518,66 eur. V prípade neuhradenia dlžnej sumy najneskôr do 10 dní od doručenia výzvy pristúpi banka k zvereniu vymáhania pohľadávky do mandátnej správy tretej osobe. Dňa 09.07.2013 vyhotovila Slovenská sporiteľňa a.s. list (adresátom listu je odporca), ktorého obsahom je oznámenie o postúpení jej pohľadávky na navrhovateľa. Tento list bol odoslaný odporcovi dňa 23.07.2013.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa § 261 ods.3 písm. d) Obchodného zákonníka, v znení účinnom v čase vzniku záväzkového vzťahu, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy: zo zmluvy o úvere (§ 497).

Podľa § 52 ods.1 až 4 Občianskeho zákonníka v účinnom znení, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priech dobrým mravom.

Po vykonaní dokazovania (pričom boli vykonané všetky dôkazy navrhnuté navrhovateľom) súd na zistený a vyššie popísaný skutkový stav aplikoval vyššie citované ustanovenia právnych predpisov, a vec právne posúdil takto:

Navrhovateľ si v konaní uplatňuje svoje právo na peňažné plnenie (pohľadávku) zo zmluvy o úvere. Túto pohľadávku mal nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení. Odporca navrhol zamietnuť návrh navrhovateľa v celom rozsahu, pretože na základe predmetnej zmluvy o postúpení sa navrhovateľ nestal veriteľom odporcu. Išlo totiž o neplatnú zmluvu o postúpení pohľadávok pre jej rozpor so zákonom, a to zákonom o bankách. Preto sa súd v prvom rade zaoberal touto argumentáciou, ktorá má zásadný význam pre rozhodnutie o návrhu navrhovateľa. Zaoberal sa teda skutočnosťou, či navrhovateľ je aktívne vecne legitimovaný v tomto spore na základe zmluvy o postúpení pohľadávok.

Vo všeobecnosti pre občianske súdne konanie platí, že dôkazné bremeno ohľadne preukázania určitej tvrdenej skutočnosti (tvrdenia) zaťažuje v konaní toho účastníka, ktorý sa dovoľáva použitia nejakej právnej normy a právneho následku z nej vychádzajúceho. Rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma. Odtiaľ tiež vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena. V prejednávanvej veci je tým pádom navrhovateľ nositeľom dôkazného bremena okrem iného aj ohľadne svojho tvrdenia o tom, že mu uplatnená pohľadávka proti odporcyni patrí.

Po zistení skutkového stavu súd konštatuje, že navrhovateľ platne nenadobudol pohľadávku, ktorej splnenia sa voči odporcyni v tomto konaní domáha. Je tomu tak pre rozpor zmluvy o postúpení so zákonom, a teda pre jej neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Uzavretím tejto zmluvy o postúpení nebolo dodržané ustanovenie § 92 ods. 8 zákon o bankách. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, že by odporca udelil banke, teda postupcovi, súhlas s postúpením pohľadávky banky voči nej na iný nebankový subjekt. Tento súhlas sa podľa uvedeného ustanovenia o bankách nevyžaduje iba v prípade, ak by aj napriek písomnej výzve banky jej klient (odporca) bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Urobenie takejto výzvy banky, však nebolo vykonaným dokazovaním preukázané. Dôkazom o tejto skutočnosti nie je iba existencia listu, v ktorej je obsiahnutá takáto výzva. Na uskutočnenie výzvy je ipso facto potrebné túto výzvu aj doručiť jej adresátovi, alebo minimálne mu ju odoslať do jeho dispozičnej sféry. Navrhovateľ žiadnym dôkazným prostriedkom nepreukázal to, že tento list bol odporcovi aspoň odoslaný. Pritom túto okolnosť odporca v priebehu konania poprel. Navrhovateľ preukázal odoslanie oznámenia banky o postúpení pohľadávky (list zo dňa 09.07.2013), avšak nie predmetnej výzvy. Aj z tejto skutočnosti je možné usudzovať, že predmetná výzva nebola odporcovi ani odoslaná.

K rovnakému právnenému záveru o nevyhnutnosti urobenia výzvy klientovi podľa § 92 ods.8 zákona o bankách a preukázanie jej doručenia pre platné postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt, ktorý nie je bankou, dospeli v obdobnej veci napríklad aj Krajský súd v Bratislave v uznesení sp.zn. 6Co/203/2015 zo dňa 19.05.2015, Krajský súd v Prešove v uznesení sp.zn. 6Co/119/2013 zo dňa 29.05.2014, Krajský súd v Žiline v rozsudku sp.zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21.04.2016, Krajský súd v Trnave v rozsudku sp.zn. 23Co/574/2015 zo dňa 26.01.2016, Krajský súd v Trenčíne v rozsudkoch sp.zn. 5Co/460/2015 zo dňa 13.01.2016, sp.zn. 6Co/603/2015 zo dňa 22.03.2016, sp.zn. 17Co/251/2016 zo dňa 18.05.2016.

K argumentácii navrhovateľa, spočívajúcej v tom, že z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách platí výnimka v prípade, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahne jeden rok, kedy banka môže takúto pohľadávku postúpiť aj bez súhlasu klienta, súd uvádza, že podľa názoru súdu z použitia bodkočiarky za prvou časťou vety vyplýva, že táto výnimka platí iba pre prípad upravený v prvej časti vety, teda pre prípad postúpenia pohľadávky, ktorú klient banke uhradil, avšak až po jednom roku od vzniku omeškania so splácaním dlhu z úveru. Touto výnimkou je sledované to, aby bolo sankcionované nesplácanie dlhu z úveru, ktoré trvá dlhšie obdobie (jeden rok).

K argumentácii navrhovateľa spočívajúcej v poukazaní na rozhodnutie NSSR, sp.zn. 4Obo/210/2001 súd uvádza, že je podľa jeho názoru nedôvodná. Podľa súčasnej právnej úpravy (ktorá je iná aká bola platná v čase vydania uvedených rozhodnutí), musí súd z úradnej moci v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa prihliadať na akúkoľvek zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Takisto vo vyššie uvedenej veci prejednávanej najvyšším súdom nešlo o spotrebiteľský vzťah, ale o obchodnoprávny vzťah. Rovnako je potrebné vnímať kvalitatívny rozdiel prejednaných prípadov (skutkových okolností) spočívajúci v tom, že poskytovanie úverov bankami je regulované a podlieha štátnemu dohľadu. Je zrejmé, že aj obchodovanie (ich postupovanie) s pohľadávkami vzniknutými z takéhoto podnikania, je aj vzhľadom na spoločenský význam úverovania spoločnosti (napr. aj spotrebiteľov, obyvateľov) bankami, regulované. A to práve predmetným ustanovením zákona o bankách. V prípade, na ktorý poukazoval navrhovateľ išlo o dvojstranný zmluvný záväzkový vzťah, vzniknutý na základe zmluvy o dielo. Navyše dôvodom, pre ktorý namietal dlžník neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, bola neurčitosť zmluvy o postúpení pohľadávky, teda nie výslovný rozpor so zákonom. Pritom neurčitosť tohto právneho úkonu sa dovoľával ten, kto nebol jeho účastníkom. Je teda zrejmy iný rozmer prípadu, v ktorom najvyšší súd rozhodol tak, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd ako prejudiciálnu otázku neskúma existenciu a platnosť zmluvy o postúpení.

K rozhodnutiu Krajského súdu v Nitre sp.zn. 9Co/133/2013 sa súd nevie vyjadriť, nakoľko jeho celý obsah mu nie je známy a toto rozhodnutie mu nie je dostupné. Právny zástupca navrhovateľa ho súdu nepredložil, iba poukázal na časť jeho odôvodnenia. Súd aj preto zotráva na svojom závere.

S názorom navrhovateľa podporeným aj rozhodnutím Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 12C/63/2014, že len samotné nepreukázanie písomnej výzvy za stavu, že banka splnenie tejto povinnosti vyhlasuje v zmluve o postúpení pohľadávky, nemôže zneplatniť zmluvu o postúpení pohľadávky, súd nesúhlasí. Ako je zrejme z predchádzajúcej časti tohto odôvodnenia, viaceré rozhodnutia krajských súdov zastávajú opačný názor, s ktorým sa konajúci súd stotožňuje, a ku ktorému dospel aj sám. Takisto podľa jeho názoru nie je možné ukladať povinnosti len na základe pravdepodobnosti o určitej rozhodnej skutočnosti, a to aj v prípade, že ide o banku. Vychádzať iba z predpokladu (aj keď rozumného), že banka by si svoju zákonnú povinnosť splnila, pretože je bankou a dlžník je v omeškaní dlhšiu dobu, je neprípustné. Každý prípad je pritom individuálny. Účtovanie poplatku za upomienku na ľarchu úverového účtu takisto nepreukazuje existenciu riadnej výzvy. V tejto súvislosti súd poukazuje na všeobecnú zásadu platnú aj pre súkromné právo platnú v Slovenskej republike *vigilantibus iura scripta sunt* (práva patria bdelym, resp. zákony sú písané pre bdelych), podľa ktorej si každý má strážiť a chrániť svoje práva.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, pretože odporca bol v konaní plne úspešný. Odporca si uplatnil v rámci trov konania, ktoré vyčísliť v podaní zo dňa 30.06.2016, trovy právneho zastúpenia v sume 1.714,11 eur. Odporca si vyčísliť trovy v zákonnej lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku.

Súd posúdil uplatnené trovy právneho zastúpenia a určil, že tieto pozostávajú z odmeny za päť účelne vykonaných úkonov právnej služby a to: príprava a prevzatie zastúpenia zo dňa 12.08.2015, písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej - vyjadrenie zo dňa 12.08.2015, účasť na pojednávaniach v dňoch 04.02.2016, 14.04.2016 a 30.06.2016, z náhrady za stratu času a z náhrady cestovných výdavkov.

Za každý z vyššie uvedených úkonov právnej služby patrí právnomu zástupcovi odporcu podľa § 10 ods.1, § 13a ods.1 písm. a/, c/, d/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len „vyhláška“, odmena podľa § 10 ods.1 vyhlášky vo výške 200,85 eur (vychádzajúc z tarifnej hodnoty vo výške 5.802,22 eur), s výnimkou účasti na pojednávaní konanom dňa 30.06.2016, pretože v tom čase bola tarifná hodnota sporu len 3.969,94 eur (po čiastočnom zastavení konania). Za tento úkon právnej služby súd určil odmenu v sume 141,09 eur. Ku každému z týchto úkonov patrí právnomu zástupcovi odporcu podľa § 16 ods.3 vyhlášky aj režijný paušál - náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu pre príslušný rok, v ktorom bol úkon právnej služby poskytnutý. Výpočtový základ v roku 2015 bol vo výške 839 eur a v roku 2016 vo výške 858 eur. Celkovú výšku odmeny spolu s režijnými paušálmi súd určil v sume 987,01 eur.

Súd nepriznal v rámci náhrady trov právneho zastúpenia odmenu za úkon právnej služby, a to vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu zo dňa 04.11.2015, pretože tento úkon právnej služby nebol účelný. Právny zástupca odporcu v ňom len zopakoval rovnakú právnu argumentáciu ako vo vyjadrení zo dňa 12.08.2015, za ktorú mu súd odmenu priznal. Navyše vo veci bolo nariadené pojednávanie, na ktorom mohol túto argumentáciu aj predniesť.

Právnomu zástupcovi odporcu, ktorý je advokátom so sídlom v Bratislave, patrí aj náhrada za stratu času podľa § 17 ods.1 vyhlášky vo výške jednej šesťdesiatiny príslušného výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu za úkony, ktoré vykonal v mieste, ktoré nie je jeho sídlom, teda v prípade, že ich vykonal v Trenčíne a nie v Bratislave. Ide o prípad právneho zastúpenia na troch pojednávaniach. Cesta na jedno pojednávanie vrátane cesty späť trvala šesť začatých polhodín. Celkovú výšku náhrady za stratu času strávený cestou na pojednávanie a späť súd určil v sume 85,80 eur (6 x 14,30 eur). Za cestu na tri pojednávania mu tak patrí náhrada za stratu času v sume 257,40 eur.

V rámci náhrady trov právneho zastúpenia súd priznal odporcovi aj náhradu cestovných výdavkov v súvislosti s účasťou jeho právneho zástupcu na pojednávaniach. Právny zástupca odporcu použil na dopravu motorové vozidlo zn. JEEP Grand Cherokee s ev. č. BL986KU a s kombinovanou spotrebou 7,5 litra nafty na 100 km jazdy. Vzdialenosť medzi sídlom právneho zástupcu vedľajšieho účastníka a sídlom súdu je približne 130 km. Priemerná cena 1 litra nafty podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola v 5. týždni 2016 (01.02.2016 - 07.02.2016) vo výške 0,957 eura, v 15. týždni 2016 (11.04.2016 - 17.04.2016) vo výške 0,995 eura a v 26. týždni 2016 (27.06.2016 - 03.07.2016) vo výške 1,077 eura. Základná náhrada za použitie vlastného osobného cestného motorového vozidla je stanovená podľa opatrenia Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny č. 632/2008 Z.z. vo výške 0,183 eura za 1 km jazdy. Právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka tak vznikli cestovné výdavky na cestu na uvedené pojednávania v celkovej výške 201,38 eur (18,66 eur + 47,58 eur; 19,40 eur + 47,58 eur; 20,58 eur + 47,58 eur).

Celkovú výšku trov právneho zastúpenia odporcu súd určil v sume 1.445,79 eur.

V zmysle § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je navrhovateľ povinný nahradiť trovy konania zo zákona na účet právneho zástupcu odporcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.(§ 205 ods.1 O.s.p.)

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že :

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p.,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozdujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§ 205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.